

Това грозно движение повърна на Козета нуждната сила да извика:

— Простете ме, госпожо! Не ща вече.

Тенардиерица откачи камшика.

Въ този мигъ човѣкътъ съ изхлузенитѣ дрехи бръкна въ джоба на джилетката си безъ да го види нѣкой. Па и другитѣ пѣтници или пиеха или играеха на карти и никой не гледаше що става.

Козета зе да се свива, за да запази голитѣ си плѣщи отъ камшика. Тенардиерица замахна.

— Извинете, госпожо, азъ прѣди малко видѣхъ, че падна нѣщо отъ прѣстилката на това дѣте, може би да е то.

Въ сжщото врѣме той се наведе къмъ земята като да търсѣше нѣщо.

— Аха, ето го, това трѣбва да е, прибави той, като се изправи.

— Да, то е, каза ханджийката.

Обаче, монетата съвсѣмъ не бѣ изгубената, а единъ цѣлъ новъ левъ, когато дѣтето бѣ изгубило половинъ левъ. Тенардиерица видѣ това, но се умълча, защото тя печелѣше. Тя тури лева въ джоба си и хвърли звѣрски погледъ къмъ дѣтето съ думитѣ:

— Гледай още веднажъ такова нѣщо да не правишъ, че . . .

Козета пакъ се заврѣ въ дупката си. Тя изгледа отново покровителя си и силно го обикна.

— Ще ли вечеряте? запита Тенардиерица пѣтника.

Той не отговори. Изглеждаше, че е много замисленъ.

— Какъвъ ли е този човѣкъ, мърмореше си Тенардиерица. Трѣбва да е нѣкой сетень сиромасъ.